

Ազդարարության Trumpet's Sound **փող**

51-րդ ՏԱՐԻ, ԱՎԱՏՐԱԼԻԱ
ՄԱՅԻՍ - ՀՈՒՆԻՍ 2020

Հայ Ավետարանական Եղբայրների Եկեղեցի ARMENIAN EVANGELICAL BRETHREN CHURCH

BI MONTHLY CHRISTIAN PUBLICATION
PUBLISHED BY THE
ARMENIAN EVANGELICAL BRETHREN CHURCH
112 SAILORS BAY ROAD, NORTHBRIDGE,
NSW 2063 Australia

PASTOR HRATSH KIUJIAN
ARMENIAN EVANGELICAL BRETHREN CHURCH
PO BOX 1593, CHATSWOOD NSW 2057
email: pastor@armenianbrethren.org
URL: www.acmaust.org

«ԱԶԳԱՐԱՐՈՒԹՅԱՆ ՓՈՂ» երկամսյա թերթը Սիդնեյի Հայ Ավետարանական Եղբայրների Եկեղեցու հրատարակությունն է: Պատասխանատու խմբագիր՝ Իովիվ Հրաչ Գույունյան:

Այս թերթը անվճար բաժանվում է հայրենիքում: Ցանկացողները կարող են դիմել նշված հասցեով:

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹՅՈՒՆ

Բացի Ինձանից ուրիշ աստվածներ չունենաւ Հովիվ՝ Հրաչ Գույունյան

Դու և ես Հովիվ՝ Գառնիկ Աբրեյան

Սաղմոս 2. Դոն Սթորմըր

Մատթեոս 8:1-13 Րաֆֆի Չափարյան

Հովհաննեսի հայտնությունը և յոթ մամակները (2) ՉՄԵԲ պանորամա

Հուլիսի Աստված Նելլ Բուքման

Ոչ ոք Հիսուսի մման չի հասկանում Վեր.՝ Հովսեփ Հովսեփյան

Հաշտության պաշտոնը և պատգամը Վեր.՝ Հապիպ Ալաճաճի

Միասին կարող ենք Քաղված

Քաջացի՛ր, քանզի Աստված վերաճնկում է Դոկտ. Չելով Բասսարա

Հոգևոր ուրախություն Վարդան Սարգիսյան

Բացի Ինձանից ուրիշ աստվածներ չունենաս

Առաջին պատվիրանն ասում է. «Բացի Ինձանից ուրիշ աստվածներ չունենաս»:

Այո՛, մենք փրկված ենք և այլևս հին պատվիրաններով չենք ապրում: Բայց Հիսուսը չխախտեց որևէ պատվիրան: Պատվիրանները Աստծո կողմից մեզ տրված հրամաններ են, որպեսզի կարողանանք Իր համար հաճելի կյանքով ապրել: Այս պատվիրանները մեզ պահում են աշխարհից ու չարից:

Որպես մարդ՝ մենք շատ աստվածներ ենք ստեղծում մեզ համար, մի բան, որը սիրում ենք և առանց դրա չենք կարողանում ապրել, անհամբերությամբ սպասում ենք նրան, նա գրավում է մեր միտքը և այլ բաներից հեռու է պահում:

Արդյոք Աստված առաջին տեղը գրավո՞ւմ է ձեր կյանքում, թե՞ զբաղված եք այլով և աստվածահաճո բաների համար երբեք ժամանակ չունեք: «Եթե Նա ամեն ինչի Տերը չէ, ուրեմն Նա Տեր չէ»: Եթե Նա ձեր կյանքում առաջին տեղը չի զբաղեցնում, եթե Նրա մասին չեք խորհրդածում, Աստվածաշունչ չեք կարդում, չեք աղոթում, Նրա հետ չեք հաղորդակցվում, Աստվածաշունչ չեք սերտում, եկեղեցական ժողովների չեք մասնակցում, հոգևորի համար ժամանակ չունեք, ուրեմն ձեր կյանքում այլ բաներ կան, որոնք առաջնային են ձեզ համար:

«Զեզ աստվածպաշտությամբ մարզի՛ր» (Ա Տիմ. 4:7): Կյանքում Աստծուն առաջին տեղը տալու համար ինքներս մեզ պետք է մարզենք, պետք է ծրագրենք մեր օրը, ավելի ուշադիր քննենք այն բաները, որոնք զբաղված են պահում մեզ, դրանք կարող են լինել ձեր հանգիստը, զվարճությունները, սիրելի զբաղմունքները, աշխատանքը..., և եթե դրանցով չափազանց զբաղված եք, ուրեմն զգո՛ւյշ եղեք, որ ստորուկ չդառնաք ու թիկունք չդարձնեք աստվածային բաներին:

Կող. 3:2-ը կյանքիս մեջ շատ օգտակար եղավ. «**Վերի՛ն բաների մա-**

սին մտածեցե՛ք»: Չեր անձերը աստվածահաճո գործերով զբաղված պահե՛ք, խնդրե՛ք Տիրոջը, որ ձեզ ծանրաբեռնի ծառայության համար, խնդրե՛ք ձեր երեցներին կամ հովիվներին եկեղեցում պարզ պարտականություններ տալ ձեզ, օրինակ՝ եկեղեցու սրահը մաքրելը, մեքենայով մարդկանց տուն հասցնելը և այլն: Դուք կգարմանաք, թե ինչպես Աստված կարող է հասարակ մարդուն Իր փառքի համար օգտագործել:

«Բացի Ինձանից ուրիշ աստվածներ չունենաս»: Եթե Նա ձեր Աստվածն է, ուրեմն ձեր ամբողջ կարողությամբ ծառայե՛ք Նրան լավագույն ձևով, ծառայե՛ք Նրան առանց որևէ վարձատրության ակնկալիքի, քանի որ ձեր վարձատրության գանձերը Երկնքում պահված են ձեզ համար:

Տերը օրհնի ձեզ:

Հ. Գ.

Դու և ես

1. Դու՝ Արարիչդ ողջ տիեզերքի,
Հյուրանոցում հանգիստ չգտար,
Տերը լինելով բարիքի, բերքի՝
Աշխարհից հեռու մի գոմում ծնար:
2. Դու իմ մեղքերը Քոնն համարեցիր,
Ես իմերն այլոց վրա եմ բարդում:
Տասը հազար քանքարս հեշ արեցիր,
Լումայի համար գլուխս եմ ջարդում:
3. Դու իմ պատճառով երկինքը թողիր,
Ես չեմ ցանկանում երկիրը լքել:
Աստվածությունդ մարդկությամբ փոխիր,
Թույլ տվեցիր սուրբ երեսիդ թքել:

4. Դու վշտերի ու ցավի տեր եղար,
Ես չեմ դադարում հաճույքը ման գալ:
Իմ հանցանքներին դատախազ չեղար,
Ինձնից դժվար է ներում ստանալ:
5. Դու Երիքովի ճամփեքին աղտոտ,
Կույր Բարդիմեոսի աչքերը բացի՛ր:
Ես՝ կասկածամիտ, անհույս ու վախկոտ,
Չկարողացա լինել անբասիր:
6. Դու չզգվեցիր սամարացի այն
Մեղավոր կնոջ ձեռքից ջուր խմել:
Ես՝ մեղավորս ու պիղծս, սակայն,
Բաժակ ու աման սիրում եմ զննել:
7. Դու մեղավորի ու մաքսավորի ընկերը դարձար,
Ես՝ հանցագործս, փախա նրանցից:
Կեղծավորներին հանդիմանեցիր խրոխտ, համարձակ,
Ես՝ շողոքորթս, գոհ եմ ինձանից:
8. Դու սուրբ ծնկներդ ծալեցիր խոնարհ
Ու իմ ոտքերը լվացիր կեղտոտ:
Ես ցանկանում եմ, որ համայն աշխարհ
Հպատակեմ ինձ մտքովս մրոտ:
9. Դու երանելի համարեցիր լոկ
Հոգով աղքատին, խոնարհին, հեզին:
Ես նախանձում եմ այն կյանքին բարվոք,
Որ պատկանում է հարուստ ուժեղին:

10. Դու, որ կարող ես առանց արքանյակ,
Իջնել երկնքից, նորից բարձրանալ,
Գերադասեցիր մի էշի քուռակ,
Ես այդ չեմ կարող միջոց համարել:
11. Դու հլու, հնազանդ, խաչդ շալակած,
Անխոս բարձրացար սարը Գողգոթա:
Ես Պետրոսի պես անունդ ուրացա,
Թշնամիների հրով տաքացա:
12. Դու Գեթսեմանի գիծերն այն մռայլ
Երեսիդ վրա ընկար Հոր առջև:
Ես փորձության մեջ խառն այլևայլ,
Խորհում եմ ելքեր, մտքեր խաչածն:
13. Դու խաչողներիդ համար աղոթքով,
Բարիք խնդրեցիր երկնավոր Հորից:
Ես չեմ դադարում կշտանալ մեղքով,
Հանցանքներով եմ ծնվել իմ մորից:
14. Էլ որը ասեմ, էլ որը պատմեմ.
Դու գեղեցիկ ես բոլոր մարդկանցից:
Ինձ արարքներիս ամոթն է պատել,
Քեզ փառքն հավիտյանս, հավիտենից:

Հովիվ՝ Գառնիկ Աբրեյան

Սաղմոս 2

(Կարդացե՛ք 2-րդ սաղմոսը)

Որոշ սաղմոսներ մեսիական են կոչվում: Նրանք հստակ մատնանշում են Տեր Հիսուսին: Նոր Կտակարանում այս սաղմոսները մեջբերված են Հիսուսի մասին հղում անելու համար: 2-րդ սաղմոսը միանշանակ մեսիական է. այն մեջբերված է ինչպես Գործք Առաքելոց գրքում, այնպես էլ Եբրայեցիներին ուղղված նամակում: Երկու հատվածներն էլ կիրառված են Տեր Հիսուսի համար: Նա կոչված է Միածին Որդի, ով Միոնի սուրբ լեռան վրա օծված է որպես Թագավոր:

Սաղմոսերգուն ժողովուրդներին նկարագրում է որպես Տեր Աստծո ու Նրա Օծյալի դեմ ըմբոստացածների: Ամստությամբ նրանք խորհում են, թե կարող են Մեսիային հաղթել, սակայն իրականում քայլում են ամբարիշտների խորհրդով: Ազգերի իշխանները մեկտեղ խորհուրդ են կազմում ու իրենց դիրքերն են հաստատում Տիրոջ ու Նրա Օծյալի դեմ: Այս թագավորները մեղավորների ճանապարհներով են ընթանում: Նրանք նման են ծաղրողների, ովքեր կարծում են, թե կարող են կոտրել այն կապերը, որոնցով ղեկավարվում են, ու իրենցից հեռացնել Նրա լուծը:

Ազգերը միշտ պատկերացրել են, թե կարող են անտեսել Աստծուն կամ մերժել Նրա պատվիրաններին հնազանդվելը: Մովսեսի ժամանակ փարավոնը հրաժարվեց Տիրոջը հնազանդվելուց այնքան ժամանակ, մինչև Աստված դատաստանով ցույց տվեց Իր բազկի մեծ զորությունը: Ինը պատուհասների ժամանակ փարավոնը հրաժարվեց հնազանդվելուց, բայց Աստված խոնարհեցրեց ու 10-րդ պատուհասով խատորեն պատժեց նրան: Նաբուգոդոնոսորը մտածեց, թե ինքն իր ուժերով հասել է մեծ փառքի, բայց Աստծո կողմից պետք է սովորեր, որ Երկնքում բնակվող Աստված է բարձրացնում նրանց, ում ուզում է, ու խոնարհեցնում նրանց, ում ուզում է, երբ նրանք չեն ուզում ենթարկվել Իր հեղինակությանը:

Ամենակարողը ծիծաղելու է Իրեն հակառակվողների վրա: Ինչո՞ւ ոչնչություն եղող մարդը պետք է մտածի, թե կարող է դիմակայել Աստծո կամքին: Երկնքում բնակվող Աստված նայում է մարդու գործերին ու արդարացիորեն արհամարհանքով պատասխանում նրան: Բայց Աստված պարզապես չի ծիծաղում մարդու փորձերի վրա, ով իրեն ուզում է գերիշխան դարձնել: Նա խիստ գործողություններ է ձեռնարկում բոլոր նրանց նկատմամբ, ովքեր չեն ընդունում Իրեն ու Իր Օծյալին: Նա Իր բարկությամբ է խոսելու նրանց հետ և Իր սրտմտությամբ խռովեցնելու է: Ապագայում, երբ նեռը փորձի իրեն հաստատել որպես աշխարհի գերիշխան, Աստված կդատապարտի նրան, ու այդ ժամանակ Քրիստոսը արդարությամբ կթագավորի աշխարհի վրա:

Աստված որպես անհերքելի փաստ հստակեցնում է, որ Ինքն Իր Թագավորին օժեց Իր սուրբ լեռան՝ Սիոնի վրա: Կասկած չկա, որ մի օր Տեր Հիսուսը վերադառնալու է ու Իր հազարամյա Թագավորությունը հաստատելու է ամբողջ աշխարհի վրա:

Մեր Տեր Հիսուսի մասին Աստված ասաց. «Դու Իմ Որդին ես, Ես այսօր քեզ ծնեցի»: Տեր Հիսուսը մարդ դարձավ, կատարյալ կյանք ապրեց և քաղարար մահով մեռավ: Այժմ Աստված Նրան ժառանգություն խոստացավ. «Խնդրի՛ր Ինձնից, ու հեթանոսներին Քեզ ժառանգություն եմ տալու ու երկրի հեռավորագույն մասերը՝ Քեզ սեփականություն»: Երբ վերցնի Իր ժառանգությունը, Նա ամբողջովին կտապալի Իր թշնամիներին. «Նրանց կկոտրես երկաթե գավազանով, կփշրես նրանց՝ որպես բրուտի աման»:

Ո՞րն է սաղմոսերգուի խրատը: Այս աշխարհի թագավորներին ու դատավորներին խորհուրդ է տրված իմաստուն լինել: Իմաստություն է վախով Տիրոջը ծառայելը ու Նրա առջև ակնածանքով ուրախանալը: Ճշմարիտ մեծարանքը պետք է Որդուն տրվի, մենք պետք է ընդունենք Նրա հեղինակությունը և անկեղծությամբ ու երկրպագությամբ ծառայենք Նրան:

Որդուն անկեղծ մեծարանք տալու համար հիմնավոր պատճառ կա: Որդուն մեծարելուց հրաժարվողները ստիպված կլինեն Նրա բարկությանը բախվել. նրանք կործանվելու են, երբ Նրա գայրույթը բոր-

բոքվի: Բայց օրհնություն կա բոլոր նրանց համար, ովքեր Նրա մեջ ապաստան կգտնեն: Նրանք չեն բախվի Նրա բարկությանը, այլ կփորձառեն Նրա մեծ բարությունը:

Սաղմոսի այս պատգամը ոչ միայն երկրի թագավորները պետք է լսեն: Շատ մարդիկ կարծում են, թե կարող են Աստծուն անտեսել կամ ըմբոստանալ Նրա դեմ՝ առանց որևէ հետևանքի: Բայց Աստված չի ծաղրվում: Այն, ինչ մարդը ցանի, նույնը կհնձի: Գալու է մի օր, երբ Տեր Հիսուսին հնազանդվելը մերժողները ստիպված են լինելու ծունկի գալ Նրա առջև: Յուրաքանչյուրիս համար կարևոր է, որ հիմա հավատարմորեն հանձնվենք Տեր Հիսուս Քրիստոսին՝ Նրան ընդունելով որպես Տիրոջ ու Փրկչի: Այդ ժամանակ վստահ կարող ենք իմանալ, որ վայելելու ենք Նրա հավիտենական օրհնությունները:

Դոն Սթրանդը

Մատթեոս 8:1-13

Լեռան քարոզն ավարտելուց հետո Հիսուսը լեռից իջավ: Շատերը, ովքեր հասկացան, որ Հիսուսը նման չէ իրենց դպիրներին և ուսուցիչներին, հետևեցին Նրան: Մի խումբ մարդիկ կային, ովքեր իրենց խնդիրներով ու կյանքի փորձություններով դիմեցին Նրան (Մատթ. 8:2): Հուսահատ մի բորոտ հավատում է, որ Հիսուսը կարող է իրեն բժշկել, եթե ուղղակի կամենա:

Քիչ անց ուրիշ մարդու ենք հանդիպում, ով բավականաչափ վրստահ է ու գիտի, որ Հիսուսը կարող է օգնել իրեն: Նա նույնպես իր կյանքի հարցերով ու փորձություններով դիմեց Հիսուսին (Մատթ. 8:5-6): Այս մարդը այնքան հավատ ուներ, որ գիտեր՝ եթե Հիսուսը միայն Խոսքով ասի՝ առանց դիպչելու կամ մոտ գտնվելու, ապա իր ծառան կբուժվի:

Երկու պատմություններում Հիսուսը բժշկեց մարդկանց: Իրականում Հիսուսը երկրի վրա Իր ծառայության ընթացքում շատ նման

հրաշքներ կատարեց. Նա մարդկանց հարուցանեց, կույրերին տեսողություն տվեց, կաղերին և խուլերին բժշկեց և այլն: Հարցը, որ հաճախ տրվում է, հետևյալն է. «Արդյոք Հիսուսը կարո՞ղ է այսօր բժշկել»:

Այս հարցի պատասխանն է. «Այո՛, Հիսուսը կարող է բժշկել այսօր»: Աստվածաշունչը հիվանդներին քաջալերում է, որ աղոթեն (Հակ. 5:14): Այնուամենայնիվ, բժշկության մասին շատ թյուրըմբռումներ կան այսօր: Շատերն ասում են. «Հիսուսը նույնն է երեկ, այսօր ու հավիտյան», ու պնդում են՝ բանի որ Հիսուսը չի փոխվում, ուրեմն ինչպես Ինքը և առաքյալները բժշկեցին մարդկանց, այնպես էլ հիմա կկատարի:

Ճիշտ է, Հիսուսը նույնն է Իր աստվածային բնությամբ. Նա չի փոխվում: Նա նույնն է նաև Իր գործունեով (ամենակարողությունով). Նա կարող է մարդկանց բժշկել այսօր և բժշկում է: Այնուամենայնիվ, Սուրբ Հոգու ծառայությունը փոխված է այն իմաստով, որ Նա այլևս չի միջամտում մարդկային պատմության մեջ կամ Իրեն չի հայտնում այնպես, ինչպես առաջ էր հայտնում: Աստված անցյալում շատ բաներ արեց, որոնք հիմա չի անում. արարչագործությունը, ջրհեղեղը, ուղղակիորեն և բացահայտորեն մարդկանց հետ խոսելը, մարգարեներին և առաքյալներին Իր Խոսքերը գրել պատվիրելը.... Քանի որ Աստված ավարտեց Իր հատուկ հայտնությունը, Նա այլևս չի խոսում մարդու հետ՝ նոր բաներ հայտնելու համար, ինչպես ումանք պնդում են՝ ասելով. «Հիսուսը երազիս մեջ երևաց ու ասաց այս կամ այն բանը անել»:

Աստված, Իր նպատակների համաձայն, տարբեր կերպերով գործեց մարդկային պատմության մեջ: Ահա թե ինչու 7 տարվա Մեծ նեղության ժամանակաշրջանը լինելու է պատմության մեջ երբևէ չկրրկընվող իրադարձություն: Աստված այնպես է ցուցադրելու Իր վեհությունն ու գործությունը, ինչպես անցյալում երբևէ չի ցուցադրել: Նա հայտնվելու է որպես թագավորների Թագավոր և տերերի Տեր ու Իր զայրույթը թափելու է այնպես, ինչպես պատմության ընթացքում երբևէ չի արել:

Հետևաբար Աստված այսօր բժշկում է հիվանդներին, բայց ոչ այնպես, ինչպես Ինքը կամ առաքյալները արեցին աղոթքով, Խոսքով կամ դիպչելով: Աստված այլևս այդ կերպ չի գործում: Իսկ ինչո՞ւ Հիսուսը այդպիսի հրաշքներ կատարեց (Մատթ. 8:4): Առաքյալների պատգամը նույնպես հաստատվեց նշաններով (Մարկ. 16:17-18):

Այդ հրաշքները Իր ով լինելու վկայության համար էին. Նա Աստծո Որդին է, երկնքի ու երկրի Արարիչը: Հիսուսի հրաշքները վավերացրին Իր Անձի մասին Իր պնդումը (Հովհ. 2:11, Հովհ. 20:30-31):

Նույնը ճշմարիտ է առաքյալների պարագայում (Մարկ. 16:20): Ուրո՞հք էին Մարկ. 16:17-18-ի նշանները: Երբ այդ վավերացվեց և հատուկ հայտնությունը ամբողջացավ (Աստվածաշունչը), Աստված փոխեց Սուրբ Հոգու գործելաոճը: Իրականում սա տեսնում ենք նաև առաքյալների ժամանակ, ովքեր իրենց ծառայության ավարտին չկարողացան բոլորին բժշկել (Բ Տիմ. 4:20, Բ Կորնթ. 12: 7-9ա, Ա Տիմ. 5:23): Մենք պետք է նաև հասկանանք, որ նույնիսկ Հիսուսի ծառայության ընթացքում ոչ բոլորը բժշկվեցին: Այնպես չէ, որ աշխարհի բոլոր հիվանդները բժշկվեցին, երբ Հիսուսը երկրի վրա էր (Հովհ. 5:1-9). շատերից միայն մի քանիսը բժշկվեցին:

Աստված տակավին բժշկում է այսօր: Երբ անձը հիվանդ է, պետք է աղոթի, և մյուսները պետք է աղոթեն հիվանդների համար ու վստահեն Տիրոջ կամքին ու ժամանակին, որպեսզի անձը բժշկվի: Այնուամենայնիվ, քանի որ այլևս պատգամը կամ անձը վավերացնելու կարիք չկա, այլևս նշանների կարիք չկա, քանի որ Աստծո Խոսքն ամբողջական է, և Աստված այն հայտնել է այնքանով, որքանով պետք է իմանանք: Հետևաբար այսօրվա այսպես կոչված «բժշկության ծառայությունները» և «բժշկողները» շատ անտեղին, կեղծ ու ոչ սուրբ-գրային են: Ահա թե ինչու է կարևոր Աստվածաշունչը կարդալը: Ի դեպ, պարտադիր չէ, որ կեղծ մարգարեները ամեն ինչ սխալ ասեն կամ անեն կեղծ կոչվելու համար: Եթե նրանց ասածի կամ արածի մեկ մասը սխալ է, ապա նրանք կեղծ ուսուցիչներ են: Ճիշտ այնպես, ինչպես Աստվածաշունչն է ճշմարտություն ամբողջությամբ, ոչ թե մասամբ:

Մատթ. 8:13-ը նույնպես սխալ է մեկնաբանվում: Վստահ եմ, որ գիտեք կամ լսել եք այսպիսի արտահայտություններ. «Կարևորը հավատ ունենալն է», «Քանի դեռ ինչ-որ բանի կհավատաս...», «Ես այսպես կհավատամ», «Կարևոր չէ, թե ինչ ես անում կամ ինչպես, քանի դեռ հավատ ունես» և այլն...:

Եկեք վերլուծենք Հիսուսի ասածները: Ի՞նչ է նշանակում «.... Ինչպես դու հավատացիր» խոսքը: Ինչպե՞ս և ինչի՞ն հավատաց հարյուրապետը: Նա 100%-ով հավատաց միայն Հիսուսին, և որ Նրա Խոսքը բավարար էր բուժելու համար (Մատթ. 8:8բ): Այդպես արեց նաև բորոտը (Մատթ. 8:2բ): Նրանք Հիսուսի մասին սխալ կարծիք չունեին, նրանց հավատը սեփական հասկացողությամբ չէին մեկնաբանում:

Նրանք հավատացին, որ Հիսուսն Աստծո Որդին է, Աստծո խոստացյալ Մեսիան: Նրանք ամբողջովին հավատացին Հիսուսին, և որ Նա կարող էր բժշկել իրենց: Իրենց հավատի մեջ որևէ սխալ բան չկար: Հիսուսը հաստատեց, որ նրանց հավատը ճիշտ է, և քանի որ այդպես էր, Նա պարզևեց նրանց խնդրանքը:

Հետևաբար ինձ և ձեզ համար կարևոր է քրիստոնեության, հավատի ու փրկության մասին եղած բոլոր սխալ պատկերացումներն ու թյուրըմբռնումները մի կողմ դնել: Այդ իսկ պատճառով շատ կարևոր է Սուրբ Գիրքը կարդանք և ուսումնասիրենք, որպեսզի ճիշտ հավատ ունենանք, ճշմարտությանը հավատանք և ոչ թե մշակույթին կամ հասարակության հավատալիքին: Մենք պետք է մաքրենք ու վերականգնենք մեր միտքը բոլոր կեղծիքներից, սուտ ուսմունքներից և Աստվածաշնչի սխալ ընկալումից, որպեսզի իմանանք, թե որն է ճշմարտությունը և Աստծո կամքը (Հռոմ. 12:2): Սա կլինի միայն այն ժամանակ, երբ շարունակաբար աճենք Աստծո Խոսքում (Բ Պետ. 3:18):

Բաֆֆի Չափարյան

Հովհաննեսի հայտնությունը և յոթ նամակները (2)

Ապացույցներն ուսումնասիրելուց հետո մեզ համար ակնհայտ կդառնա, որ Տերն օգտագործեց այս յոթ նամակները՝ առաքելական ժամանակներից մինչև այս ժամանակների քրիստոնեական եկեղեցու պատմության հիմնական իրադարձությունները նկարագրելու համար: Այլ կերպ ասած, Տերը Հովհաննեսին տվեց եկեղեցու պատմության մարգարեությունը: Իհարկե, մենք այժմ կարողանում ենք համեմատել այդ մարգարեությունները վերջին երկու հազար տարիների ընթացքում կատարված իրադարձությունների հետ: Հարկ ենք համարում նշել, որ Հայտնություն գիրքն ուսումնասիրելիս կհանդիպենք հատվածների, որոնք լիովին չենք կարողանա ըմբռնել, բայց ապագայում կարողանալու ենք լիովին հասկանալ դրանք, քանի որ համաշխարհային իրադարձությունների ականատեսն ենք լինելու:

Այս յոթ նամակներում խոսվում է վերջին երկու հազար տարիների մի քանի հիմնական իրադարձությունների մասին. դրանցից են եպիսկոպոսների իշխանության գալը, հուդայականության շարժումը, Ներոնից մինչև Դիոկղետիանոս մարտիրոսական դարաշրջանը (մ.թ. 100-312 թթ.), աշխարհի հետ խառնվելը, Արիոսի հերետիկոսության պարտությունը (մ.թ. 381թ.), հռոմեական կաթոլիկության հաստատումը (590թ. - մեր օրեր), բողոքականության հաստատումը (մ.թ. 1517թ. - մեր օրեր), Քրիստոսի երկրորդ գալստյան ճշմարտության վերականգնումը (մ.թ. 1827թ. - մեր օրեր) և վերջապես, մեր օրերի անտարբերությունն ու աշխարհիկությունը: Եկե՛ք յուրաքանչյուր նամակը դիտարկենք մարգարեական տեսակետից:

Եփեսոս նշանակում է ցանկալի: Սկզբում Եփեսոսի եկեղեցին լի էր Տիրոջ հանդեպ սիրով, և դա այն էր, ինչը նրանց քաշում էր դեպի Տերը: Պողոսը նախազգուշացրեց Եփեսոսի երեցներին՝ ասելով. «Ես գիտեմ, որ իմ հեռանալուց հետո հափշտակող գայլեր են մտնելու ձեր մեջ, որ չեն խնայելու հոտը: Եվ ձեր միջից էլ դուրս կգան մարդիկ, որ սխալ բաներ են խոսելու՝ աշակերտներին իրենց ետևից տա-

նելու համար» (Գործք 20:29-30): Մինչև 1-ին դարի ավարտը եփեսացիներն արդեն հասցրել էին իրենց առաջին սերը լքել (Հայտ. 2:4): Տերը գովեց նրանց՝ չար մարդկանց ու կեղծ առաքյալներին հակառակվելու, Իր անունը պահելու, միկոդայոսականների (եպիսկոպոսության նախակարապետների) գործերը ատելու և չթուլանալու համար: Այնուամենայնիվ, նրանք թողեցին իրենց առաջին սերը: Թերևս Մարթայի մման նրանք շատ զբաղված էին օրինական գործերով, բայց շեղվել էին Տիրոջ վրա կենտրոնանալուց:

Այսպիսով, մենք տեսնում ենք, որ մույնիսկ եկեղեցու պատմության այս վաղ փուլում չարիք է ներմուծվում, ինչը հանգեցնում է բարոյական ու հոգևոր անկման: Այս միտումը շարունակվեց հաջորդ դարերում մինչև ռեֆորմացիան, երբ աստվածաշնչյան որոշ ճշմարտություններ վերականգնվեցին:

Զմյուռնիա նշանակում է զմուռս: Զմուռնս օգտագործում էին մեռելներին զմռսելու համար: Դրա բուրավետ հատկություններն ստանալու համար նախ պետք էր այն ճզմել. այն տառապանքի խորհրդանշանն էր: Մասնավորապես մ.թ. 100-312 թթ.-ին քրիստոնյաներին հալածանքների ենթարկելու միջոցով աստանան փորձեց եկեղեցին կործանել: Քրիստոնյաները հալածվում էին, և հազարավորները նահատակվեցին, քանի որ չէին ուրանում Քրիստոսի անունը: Հռոմի կայսրը պահանջեց, որ իրեն երկրպագեն որպես աստծո, բայց քրիստոնյաները չկարողացան դա անել, ուստի զրկվեցին իրենց ունեցվածքից և խոշտանգումների ու մահվան ենթարկվեցին:

Զմյուռնիայի եկեղեցուն ուղղված նամակում Տերն ասում է. «Գիտեմ քո գործերը, նեղությունը և աղքատությունը, (բայց դու հարուստ ես)....» (Հայտ. 2:9): Իհարկե, այս խոսքերը կարելի է ասել հռոմեական կատաղի հալածանքների ժամանակ ապրող քրիստոնյաների վերաբերյալ: Չնայած նրանք նյութապես աղքատ էին, սակայն հավատով հարուստ էին, և նրանց սպասվում էր մեծ ժառանգություն: Նրանք պատրաստ էին վայրի գազանների կողմից պատառ-պատառ լինելու, կամ այրվելու, կամ ցցի վրա կախվելու (տե՛ս Հակ. 2:5, Ա Պետ. 1:3-9, Հայտ. 2:10):

Պերգամոն նշանակում է ամուսնություն կամ բարձրացում: 4-րդ,

5-րդ և 6-րդ դարերում սատանան փորձեց եկեղեցին կործանել՝ նրան դնելով աշխարհի հովանավորության տակ, որն էլ իր հերթին հանգեցրեց Աստծո Խոսքի հիմնական ճշմարտությունների լքմանը: Հիշեցնենք, որ Կոստանդիանոսը դարձավ կայսր ու վերջ տվեց հալածանքներին: Նա նաև զավթեց եկեղեցու գլխավորի դիրքը և եպիսկոպոսներին ու այլ քրիստոնյաներին պարգևներ ու կոչումներ շնորհեց: Այդ ժամանակ շատերը անվանական քրիստոնյաներ դարձան Կոստանդիանոսի իշխանությունից օգտվելու համար: Այդ ժամանակ հաստատվեց եպիսկոպոսականության (նիկողայոսականության) և աշխարհիկ դասի հայեցակարգը, որը հետագայում վերածվեց պապականության մոդելին: Երեցների՝ մարդկանց ծառայելու աստվածային կարգը կորցրեց իր իմաստը: Տեր Հիսուսի ուսմունքը մույնպես մոռացվեց. Նա ասել էր. «Բայց դուք «Ռաբբի» չկոչվեք, որովհետև մեկն է ձեր վարդապետը, որ Քրիստոսն է և դուք բոլորդ եղբայրներ եք» (Մատթ. 23:8): Հովիվների մասին Պետրոսը գրում է. «Ո՛չ թե Աստծո ծառանգության վրա տերություն անելով, այլ հոտին օրինակ ծառայելով» (Ա Պետ. 5:3):

Պերգամոնի անվան նշանակությունը ենթադրում է ամուսնության կամ եկեղեցու և պետության միավորում, ինչպես նաև հոգևորականների՝ կայսրության ազնվականների հետ աթոռին նստելու հնարավորություն: Կոստանդիանոսն այս բաները առաջ բերեց: Եպիսկոպոսները այլևս չէին սպասում Քրիստոսի երկրորդ գալստյանը, նրանք հայտարարեցին, որ Կոստանդիանոսի կայսրությունը Քրիստոսի թագավորությունն է:

Հիշեցնենք նաև, որ արիոսականության հերետիկոսությունը, որը կասկածի տակ էր դնում Տեր Հիսուսի աստվածությունը, Կոստանդիանոսի կազմակերպած ատյանի կողմից վերջ դրվեց: Մենք նշեցինք, որ դրա արդյունքներից մեկը Նիկիայի վեհաժողովը եղավ, որի հայտարարություններից մեկում Տեր Հիսուս Քրիստոսի մասին ասվում է, որ Նա «Աստված Աստծո, Լույս ի Լուսո, Աստված ճշմարիտ Աստծո ճշմարտե, ծնունդ և ոչ արարած: Նույն ինքն ի բնութենե Հոր»: Մենք հավատում ենք, որ Աստված պատվիրեց այս վեհաժողովը, որպեսզի քրիստոնեությունը կարողանա պահպանվել մման լուրջ սխալներից (Հայտ. 2:13):

Թիվատիր նշանակում է շարունակական պատարագ կամ աշխատանքի պատարագ: 7-րդ դարը ակամատես եղավ հռոմեական կաթոլիկ եկեղեցու հաստատմանը, իսկ Հռոմի եպիսկոպոսը ճանաչվեց որպես Քրիստոսի տեղապահը ու երկրի վրա գտնվող եկեղեցու գլուխ: Այդ ժամանակահատվածում հաստատվեց պատարագի կարգը, և այն ներկայացվեց որպես կենդանիների ու մահացածների մեղքերի համար մատուցված շարունակական պատարագ: Այլ կերպ ասած, նրանք պնդում էին, որ խաչի վրա Քրիստոսի կատարած աշխատանքը բավարար չէր: Բայց Սուրբ Գրքից մենք հստակ տեսնում ենք, որ «այս Մարդը (Քրիստոսը), մեղքերի համար մեկ անգամ պատարագ մատուցելով, հավիտենապես նստեց Աստծո աջ կողմում» (Եբր. 10:12): «Նա (Քրիստոսը) պետք է շատ անգամներ չարչարվեր աշխարհի սկզբից ի վեր, բայց հիմա՝ ժամանակների վերջում, մեկ անգամ ընդմիշտ հայտնվեց՝ Իր անձի պատարագումով մեղքը ջնջելու համար» (Եբր. 9:26):

8-րդ դարը բնութագրող իրադարձություններից են միսիոներական ծառայությունը Գերմանիայում (մ.թ. 716 թ.), Տուրի ճակատամարտը (մ.թ. 732թ.), երբ իսլամական արշավանքները հետ մղվեցին, Կառլ I Մեծի բարգավաճ ու հզոր թագավորությունը (մ.թ. 800-814թ.), Վլադիմիր անունով ռուս իշխանի դարձի գալը (մ.թ. 1173թ.) ու քրիոստոնեության մուտքը Ռուսաստան, եկեղեցու բաժանումը Արևելքի ու Արևմուտքի միջև (մ.թ. 1054թ.), երբ Հռոմն ու Կոստանդնուպոլիսը բաժանվեցին իրարից, Վալդենսների բարձրանալը (մ.թ. 1173թ.), Լատերանի IV ժողովը (մ.թ. 1215թ.): Այս ժողովը, որը ղեկավարում էր Հռոմի Ինոկենտիոս III պապը, հաստատեց հռոմեական կաթոլիկ եկեղեցու վարդապետությունը, ըստ որի՝ «պապը Քրիստոսի տեղապահն է», հետևաբար և «միջնորդ Աստծո ու մարդու միջև. նա Աստծուց ցածր է, բայց մարդկանցից մեծ»: Գոյափոխությունը (հաղորդության ժամանակ գինու ու հացի վերափոխումը Քրիստոսի մարմնի ու արյան) պաշտոնապես ընդունվեց որպես դոգմա, և հաղորդության մասնակցելն ընդունվեց որպես փրկությունը ստանալու կարևոր պայման:

(Շարունակելի)

Հույսի Աստված

«Արդ, հույսի Աստվածը թող ձեզ ամենայն բերկրությամբ ու խաղաղությամբ լցնի, ձեր հավատալով, որպեսզի Սուրբ Հոգու զորությամբ հույսով առատանաք» (Հռոմ. 15:13):

Պողոսը հիանալի կարողություն ուներ մեծ ու ճոխ ճշմարտությունները մի քանի բառով արտահայտելու: Հռոմեացիներին ուղղված նամակի այս մեջբերումը ասվածի վառ օրինակ է:

Ո՞վ է «Հույսի Աստված»-ը: Նա է, ով Իր բնությով ու գործերով փառավոր ճակատագրի աղբյուրն ու գրավականն է, որին Աստծո զավակները վստահությամբ ու եռանդով կարող են սպասել: Աշխարհային հույսը ոչ ավելին է, քան դրական մտածելակերպը, բայց մեր հույսը հաստատված է հույսի Աստծո վրա:

«Արդ՝ հույսի Աստվածը...»: Այո՛, հույսի Աստվածը, ով մեզ Իր հետ հաղորդակցության է հրավիրում, ուզում է, որ ճշմարիտ ու կենդանի հույս ունենանք: Հավատի պես հույսը կարևոր է քրիստոնյայի կյանքի համար: Իրականում Աստծո հետ մտերիմ լինելու աստիճանը կարող ենք չափել անձի սրտում եղած հույսի չափով: Հույսի Աստծուն ճանաչել նշանակում է հույս ունենալ:

Սիրելի՛ Աստծո զավակ, արդյոք միայն ա՞յս կյանքի համար ես ապրում: Արդյոք Դավիթի՞ նման ես, ով ընտրեց ներկա առավելությունը, թե՞ Աբրահամի նման ես, ով հույսով հաշվեց աստղերը: Աստծո հետ հաղորդակցվելով և Նրա ճշմարտության լույսի տակ մնալով՝ մենք ավելի ու ավելի ենք ձգտում ու ակնկալում Նրա խոստումների կատարումը: Հարությունը մոտ է, մեր հարությունը... Մահը պարտվելու է, ու կյանքը ժայթքելու է, մենք Նրա նման ենք լինելու ու Նրան ենք տեսնելու այնպես, ինչպես որ է: Այդ օրը այս աշխարհն ու կյանքը իրենց բոլոր դժվարություններով ու ցավերով դիտարկվելու են որպես երբևէ պատմված ամենամեծ պատմության կարճ նախաբան:

«Արդ, հույսի Աստվածը թող ձեզ ամենայն բերկրությամբ ու խաղաղությամբ լցնի...»: Մեր հույսը հաստատ է: Տերը մեզ այժմ լցնում

է ուրախությունով ու խաղաղությունով՝ հավատի միջոցով: Հավատը սոսկ մի քանի ճշմարտությունների հանդեպ մտավոր համաձայնությունը չէ: Տեր Հիսուս Քրիստոսի հանդեպ մեր ունեցած հավատը կապ է ստեղծում մեր ու աներևույթ իրականության միջև: Ինչպե՞ս: Սուրբ Հոգին կնքում է բոլոր նրանց, ովքեր Աստծո սեփականությունն են, ովքեր խոնարհվում են Որդու առջև, ովքեր իրենց անձերը խոնարհեցնում են և իրենց սիրտն ու կյանքը Նրան են նվիրում: Մեր մեջ ներքնակվող Սուրբ Հոգին մեզ միավորում է Քրիստոսի հետ: Նա օգնում է մեզ տեսնելու և ճանաչելու Իր գեղեցկությունը, գործությունն ու բավարարվածությունը: Քրիստոս Հիսուսի միջոցով ձեռք բերված փառահեղ ազատության և խաչի վրա թափված Իր արյամբ ձեռք բերված հաշտության շնորհիվ մեր մեջ բերկրություն և խաղաղություն է առաջանում: Շատերը գուցե պնդեն, թե հավատում են, բայց նրանք չեն խոնարհվում, այլ Տիրոջ առջև կանգնած են մնում, կարծես թե ուզում են Նրա հետ բանակցել: Սա փրկարար հավատ չէ, ոչ էլ այնպիսի հավատ, որը ինչ-որ մեկին ուրախությամբ ու խաղաղությամբ է լցնում:

«Արդ, հույսի Աստվածը թող ձեզ ամենայն բերկրությամբ ու խաղաղությամբ լցնի, ձեր հավատալով, որպեսզի Սուրբ Հոգու գործությամբ հույսով առատանաք»: Պողոսը երկակի սկզբունքների մարդ չէր: Նա փափագում էր, որ հավատացյալների կյանքի յուրաքանչյուր մասը հույսով շաղախված լիներ, որպեսզի նրանք էլ Աստծո մեծ ծառաների պես հոգևոր հեռատեսություն ունենային: Մանկական հավատով սկսած մեր հոգևոր կյանքը առաջնորդում է դեպի առատ հույսը:

«Արդ, հույսի Աստվածը թող ձեզ ամենայն բերկրությամբ ու խաղաղությամբ լցնի, ձեր հավատալով, որպեսզի Սուրբ Հոգու գործությամբ հույսով առատանաք»: Մենք երբեք հաստատուն հույս չենք կարող ունենալ դրական մտածելակերպի, երևակայության կամ անձնական ջանքերի միջոցով: Սուրբ Հոգին վերափոխում է մեզ, որպեսզի Աստծո համար առանձնացած լինենք: Փոխակերպությունը հավատացյալի կյանքում Աստծո գործության ճշմարիտ ապացույցն է: Այն ինքնիրեն չի դրսևորվում աշխարհի կամ աշխարհիկների վրա

տպավորություն թողնելու ամպագոռգոռ ցուցադրություններով: Դրա ապացույցը Քրիստոսի և Նրա Խոսքում հետևողականորեն մնալու վիճակն է, Նրա մեջ անասան ուրախություն ունենալն է, անկոտրում հավատարմությունն ու առատ հույսը:

«Տե՛ր, ապրի՛ր մեր կյանքում, լցրո՛ւ մեզ հորդացող հույսով ու փառավորի՛ր Քո անունը»:

Նեյլ Բուքման

Խոնարհություն է, երբ մարդիկ քեզ փառաբանում են և պարգևներ տալիս, սակայն դու քո անձի արժանիքներին չես վերագրում, այլ Աստծուն ես փառաբանում, Աստծուց գոհանում և ասում, թե՛ այն Քո ողորմությունից է և ոչ ըստ իմ արժանիքների, ինչպես ասում է Սողոմոնը. «Որչափ մեծության էլ հասնես, քեզ խոնարհ պահիր և շնորհ և ողորմություն կգտնես Աստծո առջև»:

Խոնարհություն է, երբ վշտի ես հանդիպում, և նեղություն է քեզ վրա հասնում, դու չես տրտմում, այլ գոհանում Աստծուց. «Ըստ իմ մեղքերի ես ոչ միայն այսչափ, այլև բազում պատիժների եմ արժանի, և օրհնյալ է Աստված, որ այս անցավոր կյանքում և մահկանացու մարմնի մեջ ինձ վշտի արժանացրեց», ինչպես ասում է առաքյալը. «Հոժար եմ նեղությունների, վշտերի, չարչարանքների, որովհետև երբ տկարանում եմ, այդժամ զորանում եմ»:

Քաղված

«Որքա՛ն մեծ է Քո բարությունը, որ պահում ես Քեզանից երկյուղ ունեցողների համար, ու շնորհում ես նրանց, ովքեր իրենց հույսը դրել են Քեզ վրա մարդկանց որդիների առջև» (Սաղմոս 31:19):

Ոչ որ Հիսուսի նման չի հասկանում

Ընթերցանություն. Սաղմոս 8

«Ոչ որ չի հասկանում, նույնիսկ չեն էլ ուզում հասկանալ»։ Երբեմն այսպիսի մտքեր ենք ունենում, վիրավորվում ենք, տարբեր կարիքներ և փափագներ ենք ունենում, և թվում է, թե ոչ որ չգիտի ու չի էլ ուզում իմանալ դրանց մասին։ Ցավը խորանում է, ու չենք հասկանում, թե ինչու ենք անտեսված։ Բայց ինչպե՞ս կարող են նրանք իմանալ։ Գուցե դու շրջապատված ես մարդկանցով, նրանք քո կողքին են, բայց չեն կարողանում տեսնել քո ներսը, տեսնել, թե ով ես դու իրականում, ինչու ես այդպես զգում կամ վարվում։ Արարչագործությունից ի վեր մարդիկ չհասկացված լինելու զգացում են ունենում։ Նրանք փորձում են գտնել ինչ-որ բան կամ ինչ-որ մեկին, որը կհասկանա և կօգնի իրենց հաղթահարելու կյանքի հիմնահարցերը։ Ցավոք, նրանք գալիս են այն եզրակացության, որ ոչ որ չի հասկանում իրենց ու հոգ չի տանում իրենց մասին։ Այդպիսով, պարփակվում են առանձին «բանտում» կամ հեռանում Աստծուց։ Կան մասն շատերը, ովքեր իրենց ուրոնումների մեջ գտել են մեկին, ով պատրաստ է օգնելու ու ձեռք մեկնելու։ Աստված միշտ ուղղակիորեն կամ ուրիշների միջոցով մեզ օգնության ձեռք է մեկնում։ Ճիշտ է, որ մարդկանց կողմից միշտ չենք կարող հասկացված լինել, սակայն մեր Արարիչը հասկանում է մեզ։

Լսենք, թե ինչ է ասում Դավիթ թագավորը.

«Ի՞նչ է մարդը, որ դու հիշում ես նրան, և մարդու Որդին, որ դու խնամք ես տանում նրա համար» (Սղմ. 8:4):

Հիսուսն ասաց.

«Սա է իմ պատվիրանը, որ իրար սիրեք, ինչպես որ ես ձեզ սիրեցի, ոչ որ սրանից ավելի մեծ սեր չունի, որ մեկն իր անձը դնի իր բարեկամների համար։ Դուք իմ բարեկամներն եք, եթե անեք, ինչ որ ես պատվիրում եմ ձեզ» (Հովհ. 15:12-14):

Սիրելի՛ ընթերցող, հիշի՛ր սա. քանի որ ոչ որ Հիսուսի նման չի կարողանում հասկանալ, հենց դրա համար էլ Նա այս աշխարհ եկավ։

Աստված Ինքը մարմնացավ և փրկության համար չարչարվեց ու խաչվեց: Եսայի մարգարեն ասում է.

«Հիրավի նա մեր ցավերը վեր առավ և մեր վշտերը բեռնեց իր վրա, բայց մենք նրան պատվահարված էինք համարում, Աստծուց զարկված ու նկուն եղած» (Ես. 53:4):

Ամբողջ մարդկությանը ձեռք մեկնելու ավելի անձնվեր եղանակ չէր կարող լինել:

Բարի լուրն այն է, որ մեր Փրկիչը մեռած չէ: Նա կենդանի է և բարեխոսում է մեզ համար: Այո՛, Հիսուսը հասկանում է, հոգ է տանում մեր մասին և միշտ պատրաստ է օգնելու մեզ:

Ջոն Վ. Պետերսոնի հայտնի օրհներգը («Ոչ ոք Հիսուսի նման չի հասկանում») լավ է արտահայտում այս ճշմարտությունը.

«Ոչ ոք Հիսուսի նման չի հասկանում, անգուգական ընկեր է Նա:

Հանդիպի՛ր ողորմության գահի մոտ, այնտեղ անհամբեր քեզ է սպասում Նա:

Ոչ ոք Հիսուսի նման չի հասկանում, երբ մռայլվում են օրերն ու դառնում մթին:

Ոչ ոք այնքան հարազատ չէ, որքան Հիսուսը: Բոլոր հոգսերդ հանձնի՛ր Հիսուսին»:

Հովսեփ Հովսեփյան

Հաշտության պաշտոնը և պատգամը

Պողոս առաքյալը Բ Կորնթ. 5:18-21-ում Աստծո՝ մեղավորի հետ կնքած հաշտության մասին է խոսում: Երբ ուզում ենք հաշտվել, անմիջապես տեսնում ենք, որ երկու կողմերն իրար հետ հաշտ, համերաշխ և սիրով չեն, այլ հակառակ ու թշնամի:

Աստծո Խոսքի ճշմարտությունից հասկանում ենք, որ ամբողջ մարդկությունը Աստծո թշնամին է՝ Աստծո օրենքը կոտրող, Նրան թիկունք դարձնող, մեղքի մեջ կորած ու Նրանից հեռացած: Սակայն Աստծո և մարդու միջև հաշտություն տեղի ունեցավ Քրիստոսով: Ուստի Աստծո հետ հաշտված մարդուն, այսինքն՝ փրկված Աստծո զավակին, Աստված տալիս է հաշտության պաշտոնը, գործը և պարտականությունը:

Աստծո զավակ դարձած յուրաքանչյուր անձի Աստված տվել է պարտականություն, որ պետք է նախապատվություն ունենա հավատացյալի բոլոր պաշտոնների ու պարտականությունների շարքում:

Հավատացյալը կարող է մեկից ավել պաշտոններ, դիրքեր և պարտականություններ ունենալ, որ իրեն են հանձնված տարբեր մարդկանց կամ հաստատությունների կողմից: Հաշտության պաշտոնը մարդու կամ հաստատության կողմից չէ տրված, այլ Աստծո: Որքան որ Աստված մեծ է ու գերազանց մարդկային որևէ իշխանությունից, նույնքան Նրա՝ մեզ տված հաշտության պաշտոնն ավելի մեծ է, քան մեր ունեցած որևէ պաշտոն:

Այս պաշտոնի հետ Աստված նաև պատգամ է տվել, փրկության պատգամ, որի հիման վրա Աստված, մարդու բոլոր մեղքերը Քրիստոսով ներելով, նրան նոր ստեղծված է դարձնում:

Առաքյալն այս պաշտոնն ունեցող պատգամավորին կոչում է դեսպան: Աստված, որ երկնքում է, մեզ՝ հավատացյալներին, Իր դեսպաններն է նշանակել, որպեսզի մեզ տրված պաշտոնի համաձայն երկրի վրա ներկայացնենք Իրեն՝ հավատարմությամբ փոխանցելով հաշտության պատգամը, Աստծո թշնամի դարձած մարդկությանը:

Վեր. Հապիպ Ալաճաճի

Քաղված՝ «Հոգևոր խորհրդածությունների
կաթիլներ» գրքից

Միասին կարող ենք

Սա վաղեմի պատմություն է մի կույրի և մի կաղի մասին, որոնք իրար հանդիպեցին անտառում: Երկուսն էլ կորել էին և սկսեցին գրուցել՝ պատմելով իրենց տխուր պատմությունները: Կույրն ասաց.

- Չեմ կարող տեսնել, որ ճանապարհս գտնեմ:

Կաղը գլուխը շարժեց ու պատասխանեց.

- Իսկ ես չեմ կարող քայլել:

Մինչ նստած խոսում էին իրենց նեղությունների մասին, հանկարծ կաղը բացականչեց.

- Հարցը լուծեցի: Դու ինձ քո շալակն ա՛ռ, և ես քեզ ցույց կտամ, թե որ ճանապարհով պետք է քայլես:

Այսպես միասին կարողացան ուրախությամբ դուրս գալ անտառից:

Բոլորս էլ այս երկու մարդկանց պես ենք, որ անտառում էին: Երբեմն օգնության կարիք ենք ունենում: Աշխարհի ճնշումները, կյանքի հուսախաբությունները և մեղքերը ծուղակն են գցում մեզ, հուսահատության տանում: Փորձում ենք խավարից Լույսի ճամփան գրտնել: Սրա համար Աստված հավատացյալների ընտանիք է տվել մեզ: Յուրաքանչյուրս մի պարզև ունի, որ Քրիստոսի Մարմնի շինության գործում բաժին ունենանք: Ամեն մեկս կարող ենք մի քաջալերական խոսք ասել հուսախաբ կամ պայքարող որևէ մարդու: Կարող ենք մեր հավատքն ապրել որպես կենդանի վկաներ: Ո՛չ ես, ո՛չ էլ դու միայնակ չենք կարող սա անել: Սակայն միասին կարող ենք՝ օգնելով միմյանց, ինչպես արեցին անտառում կորած կույրն ու կաղը:

«Միմյանց բեռը կրեցե՛ք և այսպիսով կատարեցե՛ք Քրիստոսի օրենքը» (Գաղ. 6:2):

Քաղված՝ «Ավետաբեր ձիթենին» գրքից

Քաջացի՛ր, քանզի Աստված վերահսկում է

«Պողոսն էլ վեր կացավ, ձեռքը շարժեց և ասաց. «Ո՛վ Իսրայելի մարդիկ, և դո՛ւք, որ Աստծուց վախենում եք, լսեցե՛ք: Այս Իսրայելի ժողովրդի Աստվածը ընտրեց մեր հայրերին և Եգիպտոսի երկրում պանդխտության ժամանակ բարձրացրեց ժողովրդին և հզոր բազուկով նրանց այնտեղից դուրս բերեց: Եվ մոտ քառասուն տարի համբերեց անապատում նրանց դրսևորած վարքին: Եվ երբ Քանանի երկրում յոթ ազգ կործանեց, դրանց երկիրը տվեց նրանց որպես ժառանգություն: Եվ դրանից հետո մոտ չորս հարյուր հիսուն տարի նրանց դատավորներ տվեց՝ մինչև Սամուել մարգարեն»» (Գործք Առաքելոց 13:16-20):

Ստեփանոսի օրինակը

Նկատենք, որ նախաբանը նույն ոճով է, ինչ Գործք 7-րդ գլխում Ստեփանոսի սքանչելի պատգամը: Ստեփանոսը կանգնեց ատյանի առջև, որի անդամ էր Տարսնացի Սողոսը, և պատմեց Իսրայելի պատմությունը, որպեսզի փորձի արթնություն բերել այդ հրեաների մեջ՝ հասկանալու Աստծո սերն ու հոգածությունը և նրանց ազգի ուղղորդումն Իր գերիշխան կամքով: Պողոս առաքյալը երբեք չմոռացավ այդ պատգամի գոյությունը: Դա նրա սրտին էր դիպել, կտրել էսասիրության փշալարերը ու նրա սրտում հավատքի սերմեր գցել, որոնք ի վերջո հանգեցրին նրա ապաշխարությանը: Ուստի այստեղ նա հետևում է Ստեփանոսի նույն մարտավարությանը:

Աստված, ով գործում է

Պատմության գրքերը հիմնականում կենտրոնացնում են որոշ անձանց վրա, ովքեր ինչ-ինչ արարքներ են գործել՝ սխրանք կամ չարիք: Պատմությունը, ինչպես ներկայացվում է մեզ, մարդկանց գործերի ու ազդեցության ուսումնասիրություն է, սակայն ոչ այս պատմությունը: Այս պատմության կենտրոնը Աստված է, ով գործում է: Առաքյալը մատնանշում է Աստծո գործերի տասնմեկ տարբեր օրինակներ.

Աստված... ընտրեց մեր հայրերին:

Բարձրացրեց ժողովրդին:

Նրանց դուրս հանեց Եգիպտոսից:

Աստված նրանց կերակրեց անապատում:

Աստված Քանանի երկրում յոթ ազգ խորտակեց:

Նրանց երկիրը նրանց ժառանգություն տվեց:

Աստված նրանց դատավորներ տվեց:

Ապա նրանք թագավոր ուզեցին, և Աստված նրանց տվեց Սաւլ-
դին:

Եվ երբ Նա (Աստված) հեռացրեց նրան,

Նա բարձրացրեց Դավթին:

Եվ վերջապես Աստված Իսրայելին տվեց Փրկչին՝ Հիսուսին, ինչ-
պես խոստացել էր:

Եսայի մարգարեն գրի է առել Աստծո խոսքը. «Ես եմ Աստված, և ուրիշը չկա աստված. և ինձ պես մի ջոկը չկա. որ պատմում եմ առաջուց վերջինը, և վաղուց՝ այն, որ չէ եղած. որ ասում եմ, թե իմ խորհուրդը պիտի հաստատվի, և անում եմ իմ բոլոր ուզածը... ես խոսել եմ, կատարելու էլ եմ, ես որոշել եմ, անելու էլ եմ» (Ես. 46:9բ-11): Առաքյալի պատգամի գագաթնակետը Տեր Հիսուսի գալուստն էր: Նա մեջբերում է Հովհաննես Սկրտչի վկայակոչումն այն փաստի, որ իրենից հետո եկողն այնքան մեծ էր, որ Հովհաննեսն ասաց՝ ինքն անգամ արժանի չէ նրա կոշիկի կապերն արձակելու:

Դժվարությունների բախվելիս հակված ենք մոռանալու անցյալում ցուցաբերած Աստծո հավատարմությունը: Տեսնում ենք միայն շրջադարձերն ու վտանգավոր արահետը: Հարկավոր է ետ մայել ու տեսնել հաղթանակի խիմղը, ճանապարհորդող մեր Ուղեկցի ներկայությունը, ով խոստացել է մեզ երբեք չթողնել ու չլքել: Քաջացի՛ր, Նա վերահսկում է:

Դոկտ. Չեսլով Բասսարա

Հոգևոր ուրախություն (Կարդացե՛ք 4-րդ սաղմոսը)

Ռավիթը Սղմ. 4:7-ում Տիրոջն ասում է. «Ուրախություն դրեցիր իմ սրտում՝ նրանց ցորենի ու գինու առատության ժամանակից ավելի»:

Ցորենի ու գինու առատությունը կարելի է ապահովել կա՛մ արդար աշխատանքով, կա՛մ զարտուղի, չար ճանապարհով: Ինձ թվում է՝ Դավիթը նկատի ունի չար ճանապարհով դիզված ցորենն ու գինին: Սաղմոսի մյուս համարները դիտարկելիս տեսնում ենք, որ նա այդ մարդկանց անվանում է ունայնություն սիրողներ (2 հմբ), ստություն փնտրողներ, ուրիշի հաջողությանը չարախոսողներ, մեղք գործողներ (4-րդ հմբ):

Եվ թեկուզ ցորենն ու գինին արդար ճանապարհով դիզված լինեն, թե՛ տղամարդու և թե՛ կնոջ սրտում մի դատարկություն կա, որը չի կարող լցվել դրանց պատճառած ուրախությամբ: Մեր սիրտը ուրիշ տեսակի ուրախություն է փնտրում, որը չի կարող տալ ո՛չ ամուսինը, ո՛չ կինը, ո՛չ ուսումը, ո՛չ փողը, ո՛չ կարիերան, ո՛չ գիտությունը...., երկրի վրա ոչինչ և ոչ մի արարած: Այդպիսի ուրախության աղբյուրն Աստված է:

Իսկ ո՞ւմ է տալիս և ե՞րբ: Տալիս է նրանց, ովքեր հավատով ընդունում են Իր Որդուն: Ուրախությունն Աստված տալիս է ոչ միայն որպես նշան փրկվելու պահին, այլև որպես մեզ հետ մնացող օրհնություն: Հիշենք, որ ուրախությունը Սուրբ Հոգու պտուղներից մեկն է, և այն ոչ թե ժամանակավոր է, այլ մնայուն:

Ուրախությունը մեր սրտում շատ զգայուն է. դա նման է նուրբ սպիտակ աղավնու, որ առավոտյան գալիս-նստում է մեր տան պատուհանագոգին: Մենք ուզում ենք նայել նրան, մոտենում ենք պատուհանին, սակայն աղավնին թռչում հեռանում է:

Սրտի ուրախություն ասելով հասկանում ենք այնպիսի մի ուրա-

խություն, որը չի ազդվում պարագաներից, մարդկանցից, միջավայրից: Այն ներքին օրհնություն է և գինի խմելու, երաժշտություն լսելու, հումորային հաղորդում դիտելու, հեռավոր բարեկամից ժառանգություն ստանալու, արտերկիր մեկնելու կարիք չունի: Այն մնայուն է: Այո՛, երբեմն փոքր հոգսը, անհանգստությունը, փոքր մտահոգությունը մեր սրտից հեռացնում են ուրախությունը, այն նվազում է տարբեր փորձությունների, նեղությունների ժամանակ (Ա Պետ. 1:6), սակայն հիշենք, որ այդ բոլորն անցնելու են, ու հավիտենական ուրախություն ենք ունենալու:

Եկե՛ք անդրադառնանք Աստծո Խոսքում նշված հոգևոր ուրախության տեսակներին:

- 1. Փրկության ուրախություն:** Երբ անձը փրկվում է, նրա սիրտը լցվում է այս ուրախությամբ: Ուրախանում է ոչ միայն ինքը, այլև Երկնքի հրեշտակները:
- 2. Մեղքերի թողության ուրախություն (Սղմ. 32:1):** Մեղքերի ներում չունեցող անձը տրտմած է լինում, բայց թողությունն իր հետ բերում է մեծ ուրախություն:
- 3. Մեր անունները Կենաց գրքում գրվելու ուրախություն (Ղուկ. 10:20):** Անունը Գրքում գրվելը ապահովության իմաստ ունի: Երբ գիտես, որ անունդ մի ցանկում գրված է, վստահ ես լինում, որ քեզ հասանելիքը ստանալու ես:
- 4. Մխիթարության ուրախություն (Սղմ. 94:19):** Այս մխիթարությունը որտեղի՞ց էր ստանում սաղմոսերգուն, երբ վշտացած, նեղված ու հոգսերի մեջ էր: Աստծո Խոսքից: Հաճախ մխիթարություն ենք փնտրում Աստծո զավակների խոսքերում, մինչդեռ նախ պետք է փնտրենք Աստծո Խոսքում: Իհարկե, սխալ չէ Աստծո զավակներին դիմելը, հատկապես եթե նրանք ունեն մխիթարելու պարզև, սակայն ամենամխիթարիչ խոսքերը Աստծունն են:
- 5. Հաշտության ուրախություն (Հռոմ. 5:1):** Երբ անձը Քրիստոսով Աստծուն է մոտենում, նա հաշտվում է Նրա հետ, ինչպես կարդում ենք Կող. 1:21-22-ում:

6. **Արդարացման ուրախություն:** Մեղավոր էի, արդ արդար եմ. սա ինձ ուրախություն է պարգևում:
7. **Որդեգրության ուրախություն:** Աստված մեզ որդիներ դարձրեց, Նա դարձավ մեր Հայրը:
8. **Ժառանգության ուրախություն:** Մենք Քրիստոսի ժառանգորդներն ենք:
9. **Աստծո խոստումներն ունենալու ուրախություն:** Հին Կտակարանում Աստծո խոստումները հիմնականում Իսրայելինն էին, բայց Քրիստոսով Նոր Կտակարանի խոստումները մերը դարձան: «Եվ սա է այն խոստումը, որ Ինքը մեզ խոստացավ, այսինքն՝ հավիտենական կյանքը» (Ա Հովհ. 2:25): «Որոնցով մեզ են տրված ամենամեծ ու թանկագին խոստումները...» (Բ Պետ. 1:4):
10. **Աղոթքների պատասխաններ ստանալու ուրախություն (Մատթ. 21:22):** Հիսուսն ասաց. «Եվ ինչ որ դուք խնդրեք Իմ անունով, Ես պիտի անեմ դա, որ Հայրը փառավորվի Որդու մեջ» (Հովհ. 14:13):
11. **Չարչարանքի ուրախություն (Մատթ. 5:12, Գործք 5:41, Եբր. 12:2):** Յուրահատուկ ուրախության մի տեսակ, որ ոչ բոլոր քրիստոնյաներին է հասանելի:

Վարդան Սարգիսյան